

[Øllgaard.]

I § 1 fastslaaer man ganske bestemt, hvad det er for Ejendomme, der her er Tale om. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 3 om den Anmeldelsesfrist paa 4 Uger, der er givet dem, der vil gøre deres Tilbagekøbsret gældende, har jeg saamænd ikke noget imod, at det bliver 8 Uger i Stedet for. Det var maaske rimeligt, at det blev en lidt længere Frist end de 4 Uger.

Ved § 4, hvor der jo er Tale om, at Tilbagekøbsretten kan bortfalde, er det netop, man maa holde sig Bestemmelsen i Grundlovens § 80 for Øje. Man maa gøre sig klart, at det kun drejer sig om de Tilfælde, hvor det almene Vel kræver en Ophævelse af denne Tilbagekøbsret, at Ophævelsen kan ske, da denne Ret jo i Virkeligheden er at betragte som Ejendomsret i Almindelighed. Derfor maa vi forlange og hævde, at der skal tages de Hensyn, som maa tages.

Efter § 5 nedsættes Kommissioner, en eller flere, som skal have Myndighed til at foretage de Omreguleringer, Omlægninger o. s. v., som sikkert bliver en uomgængelig Nødvendighed, hvis man vil have nogenlunde Ræson og Façon i de Ejendomme. Dette Stykke Arbejde gøres sikkert bedst af særligt udvalgte Kommissioner. Disse Kommissioner bliver nærmest at sammenligne med de almindelige Landvæsenkommissioner, men det er sikkert nok mere rationelt og hurtigere at nedsætte særlige Kommissioner med den samme Bemyndigelse.

Der er altsaa Tale om Omreguleringer og Omlægninger af Jordstykker o. s. v. Jeg tror nok, at man kommer til at overveje Spørgsmaalet om et Samarbejde med de bestaaende Jordfordelingskommissioner rundt omkring i de forskellige Amter. Det vilde maaske ikke være af Vejen ligefrem at have et Medlem af Jordfordelingskommissionerne som Medlem ogsaa af disse Kommissioner her, idet det meget let kan tænkes, at der ligger Arealer umiddelbart uden for en Flyveplads, som der kunde være en vis Mening i at bytte om med dem, der ligger inden for Flyvepladsen. Jeg tror altsaa, man maa overveje at faa knyttet Forbindelse med Jordfordelingskommissionerne saa intimt som muligt for netop at faa alle Jordfordelingsmuligheder udnyttet nu, da der er Lejlighed dertil.

Disse Kommissioner skal jo ogsaa af-

gøre, hvem der eventuelt til syvende og sidst skal have Tilbagekøbsretten. Det Spørgsmaal kan jo meget let opstaa.

Hvad angaar Ekspropriationer, er der givet en Appelret til Vurderingsnævnene, og det finder jeg fuldt ud rigtigt. I de andre Forhold under Punkt 2 og Punkt 4 faar disse Kommissioner den endelige Afgørelse, og det har jeg ikke noget at indvende imod, fordi alting jo skal have en Ende, men at Ekspropriationer og Erstatninger dér kan appelleres, det finder jeg lige saa rimeligt.

Angaaende Bestemmelsen, hvor der er Tale om Tilbagekøbsrettens Bortfald, kan der meget let opstaa dette, at der kan være Grund til at yde den tidligere Ejer en Erstatning for det Tab, som han har haft. Der er naturligvis kun Tale om Tilfælde, hvor Ejeren vitterligt har haft et Tab. Hvis det ikke er Tilfældet, saa opstaa Spørgsmaalet jo slet ikke, men paa den anden Side er det da ganske rimeligt, at der i Loven aabnes en Mulighed for at give Erstatning.

Saa er der de Tilfælde, hvor Tilbagekøbsretten bliver effektiv. Dér er det bestemt, at Prisen for Ejendommen skal fastsættes af de i Paragraffen nævnte Udvalg. Det er klart, at heller ikke her har nogen noget som helst Krav paa eller Ret til at indhøste Berigelse, men paa den anden Side maa man, ihukommende Grundlovens Bestemmelser, ogsaa tage det nødvendige Hensyn og virkelig faa fastsat den Pris, der er den rigtige Pris.

Hvor Tilbagekøbsretten er bortfaldet eller ikke benyttes, bestemmer § 10, at Ejendommen overtages af Finansministeriet til eventuel Afhændelse, og jeg finder det ganske rimeligt, at vi i det Tilfælde bruger det Organ, vi har her i Landet, som er vant til at arbejde med disse Ting, nemlig Statens Jordlovsudvalg, der foretager Afhændelsen paa de Vilkaar, som er skabt ved denne Lov.

Om Lovforslagets Kapitel II skal jeg sige meget lidt. Jeg finder, at dets Bestemmelser er nødvendige, ud fra den Betragtning, som jeg før har hævdet, at der er ingen, der har Krav paa at faa nogen økonomisk Berigelse af de Ting, som Tyskerne har bedrevet her i Landet. Det er nødvendigt at have Bestemmelser, hvorved en saadan Værdiforøgelse eventuelt kan inddrages i Statskassen.

Der er jo Masser af Enkeltheder i dette